zijn ? ' zei hij. „Hij wist toch naar welk hotel U van plan was te gaan ?"

„O, ja," riepen de anderen in koor.

Zij lachten. Twee leden van het gezelschap waren in elk geval in een vroolijke stemming.

„Misschien heeft hij den naam vergeten ?" ging Evelijn voort.

„Amerikanen vergeten nooit de namen van hotels, of stations, of booten," zei Winter. „De meeste Engelschen kunnen je vertellen wie de Derby race zal winnen, maar de meeste Amerikanen zijn een boel beter op de hoogte van de mailbooten, die den volgenden Zaterdag vertrekken . . . Neen, ik beken 't oprecht — 't is me een raadsel, waarom die man zoo lang wegblijft. Wat zoudt U ervan zeggen, als wij eens aan den voorkant van 't hotel gingen kijken ? 't Kan zijn dat hij verlegen is, hoewel ik aan den portier gezegd heb, dat ieder, die naar U vroeg, dadelijk binnen gelaten moest worden."

Neen ; er was géén Handyside te bekennen op den breeden boulevard van Eastbourne. Eenige goed-gekleede heeren kregen Winter in de gaten en bedachten zich plotseling dat ze dringende zaken ergens anders hadden. Hij lachte slechts even. Hij had 't dien dag niet op gewone oplichters voorzien, maar hij had een veel gevaarlijker buit op 't oog.

Het begon een beetje te weerlichten juist toen het picknick-gezelschap van Beachy Head terugkwam in drie automobielen, maar zonder Mevrouw Forbes.

Evelijn was in 't eerst nauwelijks ongerust. De portier zei haar, wie er in de auto's zaten, en zij stond te kijken naar de levendige, babbelende groepjes, die zich op het trottoir vormden, en die weer uit elkaar gingen om zich voor het diner te verkleeden. Eindelijk, toen het tot haar doordrong dat haar moeder er niet bij was, stapte zij op een dame toe, die zij kende, en vroeg haar de reden. De dame, een zekere Mevrouw Montagu, keek zeer verbaasd.

„Maar mijn beste Evelijn," zei zij, „je hebt toch zelf om je Moeder gestuurd ?"

Het meisje verbleekte. Een angstig voorgevoel rees bij haar op.

„Wat bedoelt U ?" zei zij, en de anderen moesten den angst in haar stem wel opmerken.

„Als jij niet om je moeder gestuurd hebt, wie heeft 't dan gedaan ?" was 't onmiddellijke antwoord. „We zouden juist thee gaan drinken, toen er een heer, een vreemdeling, kwam, en naar mevrouw Forbes vroeg. We zagen hem aankomen in een auto, die aan 't begin van het pad stil stond — op zoowat een kwartier afstand. Je moeder sprak met hem, en toen zei hij, dat jij in Eastbourne was, en hem gezonden had om haar naar 't hotel te brengen. Hij zei, dat de auto van den een of anderen dokter was, maar hijzelf zag eruit als een vreemdeling."

Eenige andere menschen waren naderbij gekomen, getroffen door Evelijn Forbes' bleekheid en verdriet. Winter was dichterbij gekomen en zei :

„Hebt U den persoon gezien, die die boodschap kwam brengen ?"

„O, ja, duidelijk," zei Mevrouw Montagu.

„Had hij een litteeken links op zijn gezicht ?"

„Ja."

Toen viel Evelijn Forbes voor den eersten keer in haar sterke, jonge leven flauw. Haar moeder was in de macht van Wong Li Fu. Al de ellende, die zij zich voorgesteld had in haar eigen geval, kwam nu met verdubbelde kracht terug. Alles draaide haar voor oogen. Zij voelde zich wegzinken. Theydon en Winter konden haar nog net opvangen, voor zij als een blok neerviel.

HOOFDSTUK XI.

Handyside komt weer op 't tooneel.

Er heerschte een oogenblik groote consternatie aan den ingang van het Royal Devonshire Hotel. Mannen rekten hun hals uit en vrouwen uitten zenuwachtige gilletjes. Maar Evelijn Forbes had een krachtig gestel, en ze kwam weer tot bewustzijn, vóór zij de vestibule ingedragen kon worden.

Het feit, dat zij flauwgevallen was, bracht ook haar aangeboren afkeer van alles wat op een „scène" leek te hulp om haar bij te brengen, en eenige oogenblikken nadat zij haar oogen weer geopend had, was zij haast onnatuurlijk kalm.

„Heb ik mij zóó toegegeven ?" zei zij, met een moedigen glimlach, eerst tegen Theydon en toen tegen den kring van gezichten, die ieder een andere uitdrukking van nieuwsgierigheid of medelijden droegen. „Hoe vreeselijk dom van mij ! Meer dan dom ! 't Helpt heelemaal niets om je zoo aan te stellen, hè ? . . . Dank U, ik kan heel goed loopen. Ik zal even naar Moeders kamer gaan en naar huis telefoneeren. . . . . Er is de een of andere vergissing in 't spel. 't Zal dadelijk wel in orde zijn . . . Kom, Mijnheer Theydon. Waar is Mijnheer Winter ?"

„Hier," zei de detective. „Ik kom dadelijk. Stel U nog niet in verbinding met Londen vóór ik bij U kom."

Zijn kalme, besliste toon was meer bestemd voor Theydon, dan voor het halfkrankzinnige meisje, dat overal behalve in de goede richting voortstrompelde, totdat Theydon haar bij haar arm pakte en naar de lift voerde. Zij slaagde erin uiterlijk kalm te blijven, tot zij in de zitkamer was gekomen, waar zij in huilen uitbarstte, terwijl zij in een zenuwachtigen en onsamenhangenden woordenvloed zich haar eigen zorgeloosheid verweet voor het lot dat haar moeder getroffen had. Als zij maar verstandiger geweest was toen het telegram kwam, als ze maar een automobiel gehuurd had en direct naar Beachy Head was gereden — als ze maar een dozijn andere dingen gedaan had, die niemand ooit gedroomd had te doen — had zij haar lieve moeder kunnen beschermen !

Ondertusschen stond Theydon er bij, wanhopig over zijn machteloosheid. Hij had zich nog nooit zoo hulpeloos, zoo kinderachtig en zoo weinig zichzelf gevoeld, als bij 't aanzien van zóó'n smart. Hij had wel eens gehoord, dat 't goed voor een vrouw was om eens flink uit te huilen, wanneer zij door ellende overmand wordt. Dan herinnerde hij zich weer eens ergens gelezen te hebben, dat het vrouwelijk temperament niet te hartstochtelijk aan een uiting van verdriet mocht toegeven, want dat het teere vrouwelijke organisme daardoor onherstelbaar gekwetst kon worden. Zou hij haar water te drinken geven of iets opwekkends ? Moest hij haar alleen laten, of probeeren haar te troosten ? De hemel wist 't — *hij* zeker niet — en dus deed hij maar precies wat men van een trouw en wanhopig minnaar verwachten kon — hij sloeg zijn arm om haar schouders en mompelde de heilige verzekering van zijn bereidwilligheid om vele malen te sterven, en onderwijl een heel leger van Jonge Mandsjous te overwinnen, liever dan dat zij één noodeloos uur van verdriet moest hebben over haar moeder.

Hoe 't ook zij — die onzin hielp haar. Zij hief haar overstroomende oogen tot hem op, legde haar beide handen op zijn schouders, en zei met een gebroken stem :

„Mijnheer Theydon — ik ben bereid U te vertrouwen als — als mijn eigen vader. . . . . Waar zullen we naar toe gaan ? Wat kunnen we doen ? . . . Ik zal met U mee gaan — overal naar toe — als mijn lieve moeder maar gered wordt."

Hij geloofde later steeds, dat hij haar met een zoen geantwoord had ! Hij wist 't niet zeker. De zaligheid van dat oogenblik was zóó groot, dat hij later nooit precies zich zijn woorden en daden kon herinneren met die nauwkeurigheid, die iemand met een goed verstand toch eigenlijk aan den dag behoorde te leggen, zelfs op een oogenblik van groote emotie. In elk geval werd de crisis onderbroken door het geluid van de telefoon-bel.

Zich losmakend uit wat angstig veel op een omhelzing leek — zóó'n nauwkeurige nabootsing ervan, dat Winter, die op dat oogenblik binnenkwam, het niet van een echte omhelzing onderscheiden kon, en zich heimelijk verbaasde over zoo'n kordate manier van troosten — lichtte Theydon den hoorn op, en hoorde als in een droom de gewone aankondiging van de telefoon-juffrouw :

„Intercommunaal uit Croydon ; U bent aangesloten."

„Wie is 't ?" vroeg de Hoofd-Inspecteur barsch. Zelfs hij, een veteraan in de oneindige botsing tusschen wet en boosdoener, begon de spanning te voelen van den Homerischen strijd, die door den dood van Edith Lester begonnen was.

„Ik weet 't nog niet," slaagde Theydon er in kalm te zeggen. „Iemand uit Croydon. Kom er dichtbij, dan kunt U 't hooren."

Een bedaarde, zeurige stem bereikte hen.

„U daar, Mijnheer Theydon ?"

„Gunst, het is Mijnheer Handyside ! Ja, ik ben hier. Waar spreekt U vandaan ? Uit Croydon ?"

„Juist."

„Daar begrijp ik niets van, maar ik ben overtuigd, dat U mij vergeven zult. Wij zitten hier in een vreeselijk lastig geval, dus als U me soms morgen komt opzoeken — —"

„U bent Mevrouw Forbes zeker kwijt. Is dat de naam van de dame ? Als dat zoo is, heb ik haar spoor gevolgd. Ik — —"

Theydon was zóó verbaasd, dat hij Winter als verbijsterd aankeek ; hij verminderde zijn druk op den telefoonhoorn, en de stem van den Amerikaan was plotseling verdwenen. Hij herstelde dadelijk zijn fout, en hoorde het vervolg van een nieuwen zin, waarop hij opgewonden uitriep : —

„Eén seconde, Mijnheer Handyside. Juffrouw Forbes is hier. Ik moet haar even 't nieuws vertellen!"

Hij keerde zich tot Evelijn.

„Hoera !" brulde hij haast. „Uw moeder is in veiligheid. Zij is bij Mijnheer Handyside. Er is een wonder gebeurd. Kom luisteren."

Uit haar versuffing van verdriet gewekt als door een electrischen schok, sprong Evelijn op. Natuurlijk moest zij haar arm op Theydon's rug steunen om haar hoofd dicht genoeg bij de telefoon te krijgen. Zoodoende raakten de drie hoofden elkaar haast ; als er een teekenaar bij tegenwoordig geweest was, zou hij een prachtige studie van gelaatsuitdrukkingen hebben kunnen maken.

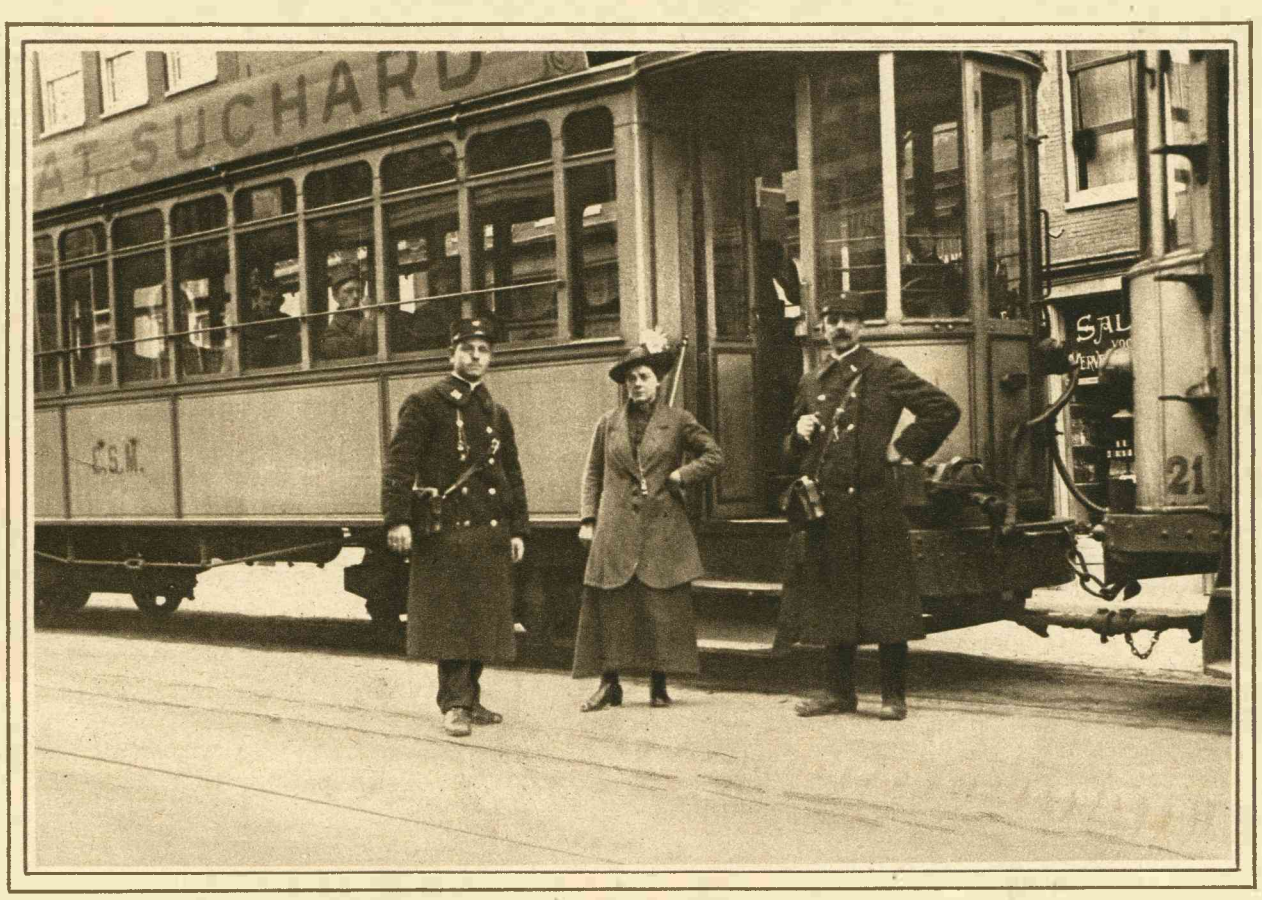
Handyside had Theydon's verrukten uitroep gehoord. Hij grinnikte van de pret.

„U gaat een beetje te ver, Mijnheer Theydon," zei hij, „maar toch is mijn verhaal een heele roman. Ik zal 't maar kort maken en U trachten toch alles te vertellen. Ik was in de achterhoede van de volte toen de herrie aan 't station begon. Toen ik Uw kaartje gaf en Uw pond teruggekregen had, zag ik wat er gebeurde, en begreep precies wat er aan de hand was. Het ontvoeringsplan was mislukt, maar die mijnheer met een hoogen hoed was er vandoor gegaan in een fijnen wagen — nu weet ik pas hoe goed die was. Het scheen mij toe, dat nadat dat lieve meisje gered was, het ook van belang kon zijn iets naders van dien auto te weten te komen, waarin zij geprobeerd hadden haar te ontvoeren, en toen mijn oog viel op een goede motorfiets met zijwagen, die dicht bij het station stond en buiten het tooneel van den strijd, zei ik tot mezelf : „George F. Handyside, hier kan jij nu eens van dienst zijn." De eigenaar van de motorfiets stond naar het opstootje te kijken, toen ik hem een ribbenstoot gaf. „Rijd me dien wagen achterna, en ik geef je een shilling per mijl en vijf pond toe, al is 't maar honderd meter." Ik drukte hem een bankbiljet in de hand — en o, jullie Engelschen worden ook wel wakker als je maar geld ziet ! In minder dan tien seconden hadden we al een vaart van dertig per uur ! Geen wagen op vier wielen kan een flinke motorfiets vóórblijven op een weg, die op en neer gaat, en Jackson, de eigenaar, zegt dat hij met zijn motorfiets wel tachtig per uur kan afleggen op een gladde baan. Hoe 't ook zij, we bleven den wagen op de hielen, maar kwamen er niet al te dicht bij, daar 't geen zin had om er tegen aan te rijden, hè ?"

„Mijnheer Handyside," zei Theydon, „ik wil geen tijd verspillen met U te zeggen hoe dankbaar wij U allemaal zijn. Gaat U voort met 't verhaal !"

„O, ik vond 't heerlijk ! We snorden langs den weg. Neen, juffrouw, ik moet nog wel een kwartier spreken."

(Wordt Vervolgd).

DE EERSTE VROUWELIJKE E. S. M.-CONDUCTEUR.

Maandagmiddag 23 April is de eerste vrouwelijke conducteur in dienst gesteld van de E. S. M. Zij maakte den eersten dienstrit op de tram, die te drie uur van Amsterdam naar Haarlem vertrok.